

משך חבמה

רות

לכתוב שטרי ואינו יכול לטעון פרעתי כו' נמלא דהקנין הוא התעודה בישראל. ופשוט:

וַיֹּאמֶר בעו לזקנים וכל העם עדים אחס היום. הנה קנין אין לריך עדים כמפורש בחום' ב"ב דף מ' ע"א בשם ר"ת. ורק להכחשה. ואז אין לריך ליחד אותן. דאף בלא כוונת להעיד עדותן עדות. כדאמר הגמ' אי למחזי אהו ועיין חו"מ סימן ל"ו ועדי קדושין אי' לאמר אחס עדי. כדאמר הגמ' קדושין דף מ"ג ע"א. אולם איש לפי שיטת הטוסקים בס' סימן ל"ז. ועיין שיטת רשב"ם ב"ב ק"ד. דעדות קרוב או פסול פוסלת אף בלא הגדה ב"ב. ולר' יוסי אף בראיה בעלמא. ועיין בחום' סנהדרין. לכן יחד הזקנים והעם לאמר אחס עדים. ששוב לא יתבטלו ולא יטרפו עם האיש טוב. שהוא היה קרוב לבטל אבי אביו. ולפי דעת הרשב"א הובא בחו"מ סימן ל"ט סעיף ה'. דכל שלא הזמין לא אמרין קנין לכתיבה עומדי. ואינם כותבים לו את השטר. ניחא שמשום הכי הזמין. ודוק בכ"ז:

גם שול תשולו לה מן הזבתיים. הלל הוא הסבור שהוא לקט ופטורה ממעשר. ובאמת חייב במעשר שהם בכונת השליכו לה מן הזבתיים. אך נראה דלקוח פטור ממעשר מן התורה. ולה הוי כמתנה ולא מקרי תבואת זרעך. אמנם שיטת רמב"ם ור"ת פרק הפועלים. דאם לקחן קודם מירוח ומרתן חייב במעשר מן התורה. לזה אמר ועזבתם ולקטתם ולא תגערו בה. פירוש שלא תזכה בלקיחה. רק שתעזבו אותם וכל זמן שלא תמרח יהיה שלי. ותמרח המרוח אז תחא שלה ותפטור מן משום לקוח. לכן ותלקט בשדה כו' ותחבטו את אשר לקטתה. הרי מרחה בשדה ולא זכתה עד לאחר מירוח ומיפטור משום לקוח. ופשוט. ודוק:

והרא אשר לקטתה כו'. פירוש דבכונת פרק משום מלחמה אמרו דעני שטעה גורן מלקט שו"פ חייב במעשרות משום מראית העין. דמחזי כמאן דגדל בשדהו. רש"י. ולכן אמר ותרא חמותה את אשר לקטתה. שהיה ניכר עדיין שהוא של לקט. אף שחבטה. בכ"ז ניכר היה עדיין שהוא של לקט משבליים מפורזים. ולא כמרוח בגורן שלי. לכן לקחה אשר הותירה משבטה. ודוק:

וַיֹּאמֶר התעודה בישראל. פירוש דחס קנין לכתיבה עומדי. וזין שראו עדים הקנין הם יכולים

